

Kristusbrevene

Brev 3

dikteret 2000-2001

overs. 2019.2

(Eftersom disse breve fører jer ind i en åndelig-mental dimension, der transcenderer de menneskelige aktiviteter og bekymrings plan, vil de bedst blive absorberet, hvis de indledes med en tid i stilhed og afslapning.

Bring jeres sind i ro. Hvis det er muligt, gå da ind i en tilstand af indre tankestilstand .

Det er først, når I er i denne tilstand af fuldstændig modtagelighed, at disse Breve vil gennemtrænge jeres menneskelige tanker med deres virkelighed.)

Det er min GRÆNSELØSE HIMMELSKE KÆRLIGHED, der tilskynder mig at vende tilbage igen og igen for at skrive til menneskeheden, med den hensigt, at endelig - som mange af jer, der er rede til at modtage det -

vil besidde den viden, som vil gøre det muligt for jer at overskride

jeres menneskelighed og forenes med "Fader-Bevidstheden" - den sande "Kærligheds-Bevidsthed", i hvilken alle ting erkendes smukke og det i rigeligt mål.

Som jeg har sagt tidligere og ønsker at gentage, var hele min mission på jorden foranlediget af KÆRLIGHED og var KUN rettet mod at undervise i Sandheden om Tilværelsen, for uden denne viden er der intet håb om forløsning fra de kvaler, som menneskeheden fødes til at udholde.

Jeg ved, at dette udsagn vil bringe megen sorg til oprigtige og engagerede tilhængere af den kristne religion og de, der har centreret hele deres tro på personen "Jesus".

Men i sandhed siger jeg jer, at lykkes det jer at befri jer selv fra den menneskelighed, der holder jer tilbage fra den fulde virkeliggørelse af UNIVERSEL SANDHED og forståelsen af den sande natur af den *"åndeligt-menneskelige tilstand jeg kaldte "Guds Rige", bliver I nødt til at vende jer bort fra de gamle dogmer om "frelse ved Lammets blod", "Treenigheden" og lignende, og med et fuldstændigt åbent og modtageligt sind nærme jer SANDHEDEN OM TILVÆRELSEN.*

Ingen anden frelse er mulig. "Gud" kan ikke "frelse" jer, fordi, i uvidenhed om de faktiske omstændigheder i tilværelsen, vil menneskeheden fortsætte med at gøre de samme jordbundne fejl ind til tidernes ende og *dermed skabe sine egne sygdomme og elendigheder.*

Desuden er dette, uanset hvad en mands tro kan være i forbindelse med "frelse fra synd", en menneskelig vildfarelse, idet loven om årsag og virkning er en uberegnelig faktor og er en indre - iboende - naturlig karakter ved tilværelsen.

Man kan ikke adskille virkninger fra årsager, man kan heller ikke slette årsager og stadig have virkninger. I hvert niveau af tilværelsen er dette Sandheden.

I er måske nu tilstrækkeligt avanceret i jeres tankegang til at kunne modtage følgende grundlæggende Sandhed om jeres jordiske tilværelse.

Loven om "Årsag og Virkning", "At Høste og at Så" er den synlige effekt

af, hvad I kalder "elektromagnetisme", og ingen, der har noget kendskab til videnskaben ville forvente af "Gud", at han ophævede loven om elektromagnetisme, som udgør "aktivitet-binding-afvisning".

"Aktivitet-Binding-Afvisning" eller "Bevægelse-Tiltrækning-Afvisning" er de grundlæggende IMPULSER i TILVÆRELSEN* og i selve den menneskelige BEVIDSTHED, der har frembragt jeres synlige livsformer, og er skabelsens eneste "instrumenter" eller "redskaber". De er ansvarlige for udformningen af substansen eller "materien" og også for udviklingen af individualiserede former og endelig af personligheden selv i alle levende væsener.

*tilværelse(-n) / eksistens(-en) (eksistens vil blive foretrukket fremover (eng. existence) (o.a.)

Side 2

Da disse love er grundlæggende for jeres individualiserede eksistens, er det umuligt at sætte dem til side.

Derfor kan I ikke ignorere de iboende problemer i jeres individualiserede eksistens og tro, at "Gud" vil frelse jer fra dem.

Jeres eneste håb om en endelig befrielse, at træde ud af de menneskelige erfaringers trædemølle, er at genkende og erkende dem og derefter arbejde minut-for-minut på at transcendere dem og til sidst forenes i sindets, hjertets og handlingens renhed, og blive "et" med den Universelle Kærligheds-Bevidsthed - "Faderen", som gør KÆRLIGHEDS-ARBEJDET.

Samtidig med at I vokser i bevidstheden om "Faderens" sande NATUR "indeni jer og transcenderer jer selv og alt omkring jer", vil I komme til at få en uafvigelig tro på, at I under enhver given omstændighed, vil kunne trække på inspirationen, kraften og et åndeligt løft direkte fra "Faderen" inden i og omkring jer.

I vil komme til at VIDE, at det virkelig er "Faderen", som støtter og vejleder jer i "Fader-Kærligheds-Bevidstheden".

Det bliver helt klart for jer, at mens "Faderen" er universel, er den også individuel for jer. Den kender jer, er bevidst om jeres tanker og jeres problemer.

Inden for "Fader-Kærligheds-Bevidstheden" venter de perfekte løsninger på jeres erkendelse.

Når I erkender dem, og bliver føjelige og villige til at lytte, vil I blive befriet fra smerte.

Indtil I er villige til at lytte, vil I aldrig blive fyldt med "Fader-Kærligheds-Bevidstheden".

Jeg vil fortælle jer en lignelse. Forestil jer et barn skrigende og sparke, fordi han vil have en is.

I hele den tid det foregår, venter hans far tålmodigt ved døren til hans værelse for at vise ham, at han har bragt ham is og *frugt*.

I tror måske denne lignelse er usandsynlig, ikke desto mindre er den sand. Mødre vil huske tidspunkter, hvor børn har været utrøstelige over noget og nægtet at lytte til, hvad moren ihærdigt forsøger at fortælle dem og alligevel har moren løsningen, der venter på dem i det øjeblik de holder op med at græde og tørrer deres tårer.

Jeg kan se menneskenes slid og slæb og deres gråd og min medfølelse er grænseløs.

I bliver hørt, men inden for rammerne af jeres nuværende bevidsthed, er der kun lidt jeg kan gøre for jer.

Jeg kan ikke gennemtrænge de remme og kæder af årevis med uvidende tanker og handlinger.

Jeg ser smerten forevigtet i kirkerne, i gudstjenesterne og på prædikestolene af uoplyste prædikener.

Jeg ser nationer og deres folks anstrengelser ved at kæmpe med de problemer, der følger af deres traditionelle værdier, kulturer og religiøse tro.

Jeg ser begrænsningerne i deres daglige liv, den manglende opfyldelse af deres behov og formål og de lidelser, der stammer fra relationer af enhver art.

Den kollektive bevidsthed, som udstråler fra verden er en uddunstning af frygt, bitterhed, vrede og følelsesmæssig turbulens af begær, hævn og udmattelse,

iblandet medfølelse, beslutsomhed om at hæve verdensbevidstheden, en dedikation til at søge efter den ubetingede kærlighed af dem, der har modtaget inspiration og en grad af oplysning.

Jeg kommer tæt på mennesker, der kalder på mig og arbejder med dem for at lindre deres nød, men deres tankegang og overbevisninger er så stærkt præget i deres hjerner, at min Sandhed ikke kan nå igennem og bringe ny viden til deres sind.

Mange mennesker har hørt, om end kortfattet og ufuldstændigt, men har manglet modet til at acceptere nye ideer og tale om dem.

Desuden har tiden ikke været den rette til at trænge gennem den menneskelige bevidstheds barrierer for at undervise jer.

Side 3

Men nu er tiden den rette. I har bevæget jer ind i en ny dispensation af vibrationelle frekvenser, som vil gøre det lettere for jer at hæve jer op fra den tidligere materialistiske tidsalder.

Det kan lyde som en mærkelig udtalelse, men der er et universel kundskabsdepot af viden om energier, som I ikke har en anelse om.

På dette tidspunkt, er der intet jordisk sind, der er i stand til at forstå

det.

Det er kun muligt for jer at "forestille" jer det energispekter, som ikke er sandheden.

Det vil derfor hjælpe jer, hvis I kan acceptere mine udtalelser og stole på dem, da de er sande.

I er på vej ind i nye svingningsfrekvenser vedrørende "den menneskelige bevidsthed", som vil gøre det muligt for jer at bevæge jer fremad ind i den åndelig-mentale udvikling, som jeg beskrev i Brev 1.

Da jeg er gået i en anden retning, skal jeg nu gentage:

I kan ikke undslippe de mest fundamentale **love i tilværelsen** angående jeres tanker og følelser - såning og høst – mere end I kan undslippe elektromagnetismens love i jeres materielle verden, for elektromagnetisme er den **IMPULS**, der producerer loven om såning og høst, ligesom elektromagnetisme producerer formen inden for det fundamentale felt af energipartikler.

Det er derfor ikke muligt at fortsætte med at tro på kristne dogmer og samtidig forsøge at følge disse Breve, fordi dogmerne vedrørende "frelse ved min død på korset", Treenigheden, fysisk opstandelse fra de døde, og brug af røgelse og fastsatte former for bøn, er fejlagtige, og kendsgerningerne, der nu er præsenteret for jer i disse Breve er Sandhed.

Dogmerne og de sakrale rester er afledningsmanøvrer for at få jeres opmærksomhed og troskab, men tilslører sandheden i min undervisning.

Derfor måtte disse Breve skrives.

Den eneste måde jeg kunne nå verden på nuværende tidspunkt, hvor den er ved at gå ind i en ny sind/følelses dispensation, var ved hjælp af et modtageligt, lydigt og deprogrammeret sind til at modtage instruktionen og gøre det manuelle arbejde for mig.

Disse breve tilbyder de eneste sande metoder, ved hvilke menneskene

vil finde vejen til den åndelige dimension, hvor alle menneskelige fejl forsvinder og kun kærlighed bliver tilbage.

Alt andet der kan siges, er ren menneskelig rationalisering og ræsonneren - og det er ikke SANDHEDEN.

Mennesker søger nye måder at løse gamle problemer på, især i Amerika, men indtil de forstår LIVETS sande natur, egoet og Tilværelsens Love, vil de blot styrke "egoets" træk og deres smerte vil fortsætte.

Husk, at når jeg på de følgende sider gøre rede for den enkle Sandhed jeg sagde for to tusind år siden, forbliver denne Sandhed konstant og uforanderlig.

Derfor er det kun muligt at uddybe jeres forståelse af Sandheden, ikke at ændre den.

Har I indset, efter I har læst de to første **Breve**, at alt det jeg sagde til det palæstinensiske folk var et direkte resultat af det, jeg havde forstået om **"tilværelsens virkelighed"** i ørkenen - **at intet var fast?**

Side 4

Kan I huske, at jeg i min transcendentale tilstand så på klipper, sand, bjerge og vand under mig i Det Døde Hav og alt virkede som om det var **"flimrende støvgran"**?

Stenenene, sand, bjerge og vand var kun adskilt fra hinanden, ved forskellen i intensiteten i de "flimrende støvgran" og ved den tilsyneladende tæthed af støvgran inden i det flimrende.

Der er ingen anden måde jeg kan beskrive det jeg så, da jeg var på jorden eller formidle de faktiske omstændigheder vedrørende den sande tilstand af "stof" og den tilsyneladende faste struktur og konstruktion af jeres verden.

I moderne tale ville I sikkert kalde de "flimrende støvgran" for partikel-

svingninger.

Måske kunne I kombinere de to udtryk og beskrive den mest grundlæggende synlige "virkelighed", som **"flimrende partikler"**. Dette giver det følelsen af det "glødende lys", hvori jeg så partiklerne danse.

Idet jeg har sagt alt det foregående som en indledning til min beretning om mine aktiviteter i Palæstina, lad mig da så tage jer til en anden dag for to tusinde år siden, da solen skinnede og himlen var klar og blå og jeg begyndte at klatre op i bjergene med mine disciple i et forsøg på at trække os tilbage for at hvile, meditere og bede.

Men sådan skulle det ikke være. Vi havde tænkt at undslippe, men til trods for at vi havde fortalt folk om vores hensigter, blev vi alligevel fulgt først af et par stykker, der derefter råbte til andre, at vi var på vej op i bjergene.

Selv om vi bad dem om at vende tilbage til deres hjem, voksede de få til en stor skare, som fulgte efter os. De insisterede på, at jeg skulle tale til dem.

I undrer jer måske over, hvorfor de var så ivrige efter at lytte til mig.

Intuitivt vidste de, at jeg talte LIVETS ord til dem.

Jeg viste dem altid **"Faderens"** aktivitet omkring dem og det gav dem håb og hjalp dem til at få et nyt syn på tilværelsen.

Jeg talte med dem om **kærlighed** og de følte sig trøstet.

Det var derfor jeg kunne sige til dem, vel vidende, at de ville forstå og være enige med mig:

"Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder og jeg vil give jer hvile. For mit åg er let, og min byrde er nem."

De vidste, at når jeg talte disse ord, som jeg ofte gjorde, sammenlignede jeg de jødiske lederes regler og love med Sandheden

jeg præsenterede for menneskene.

Så når jeg blev bønfuldt af menneskene om at undervise dem, hvad andet kunne jeg gøre end at sætte mig ned på en klippe over dem - og undervise.

Jeg var fast besluttet på, at hvis de var kommet så langt for at høre mig, ville de høre noget, de ville huske og muligvis tale om hele deres liv.

Jeg vidste, at på trods af alt, hvad jeg havde fortalt dem om **"Faderen"** og **"Fader-Kærligheden"**, var de stadig ængstelige for at blive afvist af "Gud".

Selv om jeg havde forsøgt at hjælpe dem til at forstå, at **"Faderen"**, som jeg talte om, ikke var den personificerede "Gud", som de tilbad, vidste jeg godt at de var forvirrede.

Selv om jeg havde fortalt dem igen og igen, at **"Faderen"** var inde i dem, var de stadig bange for, at de kunne pådrage sig straf fra oven ved at tro på mine ord.

Hvad skulle jeg undervise dem i den dag, spurgte jeg,

"Faderen"?

Så lagde jeg mærke til de geder og får, der græssede på bjergsiden under overvågning af deres hyrde og dagens budskab gik op for mig.

Jeg rejste mig op og råbte, så min stemme ville kunne høres til de bagerste i mængden:

"I ser disse får og geder, der græsser på bakkerne. Fårene er ét sted, og gederne et andet."

"Tænk på fårene. De er tålmodige og ikke-aggressive mod hinanden, selv når de bliver stuvet tæt sammen i et hjørne af deres indhegning. De græsser stille og roligt, gør aldrig krav på græs, som ikke er deres, efterlader deres græs tæt, men ikke beskadiget, så at græsset kan komme sig efter at de har passeret over det. Vigtigst af alt: De lytter til deres hyrdes stemme."

"Derfor tager han sig godt af dem. Han viser dem vej til de bedste græsgange og han sover med dem om natten, så at de ikke bliver truet eller angrebet af hunde eller røvere."

"Se på gederne, hvordan de klatrer og springer over klipperne og bringer sig selv i svære og farlige situationer. De river og slider i brombærbuskene og træernes grønne løv. De er ødelæggere."

"Var det ikke for deres nytte for menneskene, fandtes der ikke noget andet for dem end at være bundet hele dagen eller sat ud i ørkenen."

"Jeg ser jer nedenfor mig og jeg ved, at blandt jer er der mange får - og blandt jer er der også mange geder."

Der var nogle enkelte, der mumlede vredt, men for det meste skubbede folk godmodigt til hinanden, udpegede "gederne"- og grinede og nikkede.

Det var godt at se dem le og så fortsatte jeg.

"I kan kende fårene på deres hjem, den måde, de behandler deres naboer på, og den måde, de bliver betragtet af alle i deres lokalsamfund. I kan ligeledes kende gederne - er det sandsynligt, at de har mange venner?"

Der lød et kraftig brøl fra mængden: "Ne-e-nej!" efterfulgt af megen latter.

"Følger hyrden efter gederne og drager omsorg for dem - eller må de passe på sig selv og komme hjem af sig selv for at blive malket om natten?"

Igen lo mængden og råbte forskellige svar, nogle af dem meget morsomme og vittige.

"Og sådan er det med jer, der er får og de af jer, der er geder - I er beskyttet

af ”**Faderen**” hvis I er får og I er ikke beskyttet af ”**Faderen**”, hvis I er geder, fordi I stædigt følger jeres egne ønsker hver dag og måske efterlader et spor af ødelæggelse bag jer.”

”Sig mig - *kan* ”**Faderen**” beskytte de mennesker, der er geder?”

Mængden var tavs, men lyttede intenst.

”Vil I da sige, at ”**Faderen**” er vred på gederne og ikke vil beskytte dem, eller vil I snarere sige, at ligesom hyrden tager sig af sine får, ville han også tage sig af gederne, hvis de ville tillade det.”

”At ”**Faderen**” elsker får og geder lige meget, men ikke kan beskytte dem ligeligt på grund af gedernes naturlige *adfærd*? ”

”Tænk også på fårenes og gedernes spisevaner.”

”Får er tilfredse med *kun* at æde *græs*, som deres maver er perfekt skabt for, mens geden vil æde alt, hvad den møder og den har overhovedet ingen respekt for sit helbred.”

”Sådan er det også med mennesker, der ikke tager hensyn til, hvad de vil fylde deres sind med, da de ikke har noget fast mål eller klar hensigt.”

”Ligesom geder, indser de ikke, når mental føde er skadelig eller fører dem i den retning, de ikke burde gå i deres daglige liv, eller om det vil føre dem ind i skadelige myter eller farlige vildfarelser.”

”*De strejfer omkring og fordi de mangler sund fornuft, samler de det op, der mentalt svarer til brombærbuske, gamle sko, stumper af klude, blade, tidsler og ukrudt.*”

En mand råbte til mig:

”Mester, hvad hvis en person, der er et får, laver en fejl og kommer i problemer, vil ”**Faderen**” da opgive ham?”

Jeg svarede ham med et modspørgsmål: "Hvad bør hyrden gøre, når et af hans får falder i en grav, eller snubler over en klippe, eller bliver fanget i brombærbuske? Jeg vil fortælle jer det."

"Hyrden forlader sin flok og opsøger hurtigt det manglende får og vil ikke forlade det, før han har bragt det i sikkerhed."

"Sådan er det med **"Faderen"** - ikke engang et får kan undgå at gøre noget forkert på den ene eller anden måde, men vær sikker på at **"Faderen"** straks reagerer på dets brægen og redder det."

"Og hvis en ged skulle begynde at opføre sig som et får og agter hyrdens stemme, da vil også den komme under hyrdens beskyttelse og vil blive draget omsorg for, lige som får bliver det."

"Sådan er det med jer og **Himmeriget – "Guds" Rige."**

Flere stemmer råbte op og bad mig om at fortælle dem, hvad jeg mente med **"Guds rige"**.

"Hvad jeg fortæller jer er uligt noget, I endnu har hørt fra nogen profet på noget tidspunkt.

"Forsøg ikke at forstå, hvad jeg siger ved at tænke på, hvad I har fået at vide af jeres Lærere."

"De kan kun gentage det, som står i skrifterne og har ingen personlig viden om Guds Rige eller Himlen."

"Gud befinder sig ikke på et bestemt sted, men er overalt som himlen og luften over jer."

"Det hellige Ord talte sandt, når det siger: "For i Ham lever vi, ånder og er vi".

"For Guds rige er ovenover, omkring og også indeni jer - og I kan træde ind i Guds Rige."

Folk råbte utålmodigt: "Men hvad er det?"

"Det er en tilstand i sind og hjerte, der er opfyldt af "Gud" - jeres "Fader".

"Når I er i denne tilstand er "Faderen" jeres krops hoved og styrer alt, hvad I gør, og hele jeres liv. "

Nogle brummede:

"Hvordan kan det være?"

"Det er muligt at være så tomt for selvet - af selviske begær, fjendskaber, vrede, jalousi, grådighed og hævngherrighed, at kun "Gud" er tilbage til at kontrollere jeres sind og hjerte."

"Hvad sker der så?" spurgte en kvinde.

"Så træder I ind i en "Tilstand af Væren", som er ledt af "Gud".

"Det er fuldstændig skønt og strålende."

"Det er kærlighed."

"Det er gavmildhed."

"Det er at holde af andre mennesker, som man holder af sig selv."

"Det er ikke-dømmende, da I accepterer andre mennesker, præcis som de er, vel vidende, at de også er "Gude"-børn og at de ligeledes er i "Faderens" pleje."

"Det er lykke ud over alle grænser, ud over al beskrivelse."

"Det er glæde over skønheden i verden."

"Det er ubegrænset liv og øget energi."

"Det er sundhed og det er opfyldelsen af alle jeres behov, før I selv

ved, at I har et sådanne behov.”

”Hvorfor fortæller rabbinerne os ikke disse ting?” klagede flere stemmer.”

”Fordi jeg alene har set ” Faderen ”.

”Jeg alene ved, hvordan verden er blevet skabt og kender tilværelsens love.”

”Og fordi jeg ved alle disse ting, behøver I blot at komme til mig og spørge og jeg vil afsløre alt, hvad der er blevet givet mig.”

”I sandhed siger jeg jer - at så mange af jer der tror - og forstår - og søger at gøre mine ord til daglig praksis - vil blive frelst fra den modgang, som menneskeheden lider under.”

”I lider, fordi I ikke forstår, hvordan I er blevet skabt og de sande formål, med hvilke I blev født.”

”I blev født til at være ”Faderens” sønner og arvinger.”

”I blev født til at nyde alt det, som ”Faderen” er i sig selv, og alt hvad Han kan give jer.”

”Men I vender Himmerigets herligheder ryggen og forsøger at finde nydelse i jordiske ting.”

”Mens I gør dette, vil I aldrig finde Guds rige og heller ikke træde ind i Himmeriget.”

”Hvordan skal vi træde ind i Himmeriget?”

”Jeg har allerede fortalt jer det.”

”I træder ind i **Himmeriget**, når I angrrer alt, hvad I *er* i jeres hjerte og

sind.”

”Når I bringer det onde til ”Faderen” og beder om tilgivelse og beder om styrke til at blive rensset for jeres onde tanker, ord og gerninger og I endelig slipper af med dem, så kan I være sikre på, at I er ved at finde **Himmeriget.**”

”Når I har opnået dette, vil I opdage, at jeres holdninger til andre ændrer sig, for **”Faderen”** vil gøre sit **Kærligheds-Arbejde** inden i jer.”

”I vil være fri for kæderne og remmene af onde begær og handlinger, som tidligere bandt jer og gjorde jer til en fange i verden. Mere end dette, I vil opdage, at **”Faderen”** tilfredsstiller alle jeres behov.”

En kvinde råbte:

"Jeg har et behov i dette øjeblik, Mester, jeg er sulten".

Folk lo, men flere stemmer tilsluttede sig og sagde:

"Vi har været med dig mange timer. Du fik os til at gå og gå, før du gik med til at undervise os. Vi har vist dig, at vi er gode får. Vil du ikke hjælpe os og tilfredsstille vores sult? "

Jeg indså, at de talte sandt og havde en dyb medfølelse med dem.

De havde fulgt efter mig ikke blot for at blive helbredt, men fordi de længtes efter at kende **Sandheden**, som den var givet mig af **”Faderen”**.

Jeg havde fortalt dem, at **”Faderen”** tilfredsstiller deres behov.

Dette ville være en mulighed for at vise dem troens kraft og **Kraften**, som er "Gud".

Jeg ville bevise over for dem, at intet er umuligt, når man virkelig tror, som jeg troede og forstod.

Jeg kaldte mine disciple til mig og sagde, at de skulle finde ud af, om der var nogen af dem, der var til stede, som havde mad.

De fandt en yngre dreng med brød og fisk og bragte dem til mig.

Jeg trak mig et stykke tilbage fra folkemængden og betragtede roligt brødene og fiskene, *vel vidende* at de blot var "**Gud-sindets Kraft**", den synliggjorte substans af al "materie".

Jeg *vidste*, at "**Gud-sindets Kraft**" var grænseløst og kraftfuldt aktiv i min bevidsthed.

Jeg vidste, at "**Faderens natur**" er opfyldelsen af behov.

Mens jeg velsignede maden, følte jeg **KRAFTEN** flyde gennem mit sind, min krop og hænder og jeg *vidste* at folks sult ville blive tilfredsstillet. Jeg vidste ikke, hvordan det ville ske, jeg vidste bare det ville.

Jeg tog derefter kurvene med mad og sagde til disciplene, at de skulle uddele det og *følte* mig helt sikker på, at alle ville have så meget mad, som de behøvede.

Da det blev brudt, og gik rundt, mangfoldiggjorde det sig selv, indtil hele folkemængden var blev bispist og tilfredsstillet.

Der var flere kurve tilbage med madrester.

På denne måde demonstrerede jeg, at:

"Materien" - hvad der end er synligt i universet - er **sind / bevidsthed gjort synligt gennem vibration i "støvgrannene"** (hvilket videnskaben kalder partikler).

Ændringer i "støvgrannenes vibration", og dermed ændring i "materien", finder sted som følge af en stærkt rettet, disciplineret, fokuseret bevægelse/billeddannelse i **sind/bevidstheds-energien**.

Når man udelukkende handler ud fra en "kærlighedsbevidsthed" for at udrette godt for andre, er de eneste grænser for "Faderens" "Kærligheds-Arbejde" i verden,

DE GRÆNSER SOM MENNESKETS SIND SÆTTER FOR DETTE ARBEJDE.

Sådanne ændringer i "materien" kan kun finde sted, når "menneskets bevidsthed er i fuldstændig harmoni og forenet med "Faderens Universelle Bevidsthed".

Side 8

Selv om der var forbløffelse blandt folk og mine disciple, da de blev bispist på denne måde, **forstod ikke én af dem**, hvordan sådan noget blev udrettet.

De kunne kun konkludere, at dette var det største mirakel, de nogensinde havde set.

Det bekræftede også deres tro på, at jeg var Guds Søn.

En anden dag, sad jeg under et træ uden for Betesda, omgivet af folk, der havde bragt deres syge med sig, for at de kunne blive helbredt.

Som altid, undrede de sig over genoprettelsen af liv og helbred for disse mennesker og spekulerede på, hvordan sådanne mirakler kunne ske.

Igen, forsøgte jeg at få dem til at forstå **Troens Kraft**.

I evangelierne er det angivet, at jeg sagde, at hvis et menneske havde tro på størrelse med et sennepsfrø, ville det være i stand til at flytte bjerge.

Denne udtalelse er en misfortolkning af det, jeg virkelig sagde og det afslører, hvor lidt mine disciple og evangelister forstod af min undervisning, mens vi var på jorden.

Hvis en person skulle have "tro" på størrelse med et sennepsfrø - hvad betyder det? Hvordan kan man måle tro på en sådan måde?

Tro* er tro. Det er en "kraft af total overbevisning" i sindet, der

besidder sindet og ikke kan begrænses i "størrelse".

Tro, der udspringer af jeres behov for at tro på noget, fordi en sådan tro vil tjene jeres formål på en eller anden måde, kan være kraftfuld og stærk, men det vil aldrig kunne beregnes i "størrelse"!

Overbevisning** er endnu stærkere.

Overbevisning udspringer af forlydender og logik.

Fordi man har hørt noget og er blevet overbevist om, at hvad man har hørt eller læst er sandt, udvikler man en sand overbevisning om, hvad man har hørt.

Man er overbevist om, at det er sandt. Man har fået en total og fuldstændig overbevisning, som trodser al modsigelse.

Bestandigt sagde jeg til folk: "Vær overbevist om, at I vil modtage - og I vil modtage".

Men jeg vidste, at det ville være næsten umuligt for menneskene dengang nogensinde at få den overbevisning, som ville medføre, at mirakler ville ske, fordi uanset hvor meget jeg forklarede sandheden for dem, ville de stadig aldrig have den intense *viden*, der blev givet mig i ørkenen.

Men nu, da jeg i korthed fortæller historien om mit ophold på jorden i Palæstina, er det med den hensigt, at du min læser vil begynde at opfatte og forstå den viden, jeg fik under min oplysning.

Min hensigt er at give dig **viden**.

Forlydender: Når du får noget at vide, men du ikke rigtigt kan bevise, det er sandt.

Viden: Efter du får noget fortalt - eller læser om det- og når det, du nu har hørt eller læst, passer logisk og realistisk med alle relaterede elementer af viden, som allerede findes i dit sind, og du kan *forstå og tro på det* på en realistisk, logisk måde, bliver den nye information til viden.

Du ved, at det du nu "ved", er SANDT.

Du har en følelse af ”overbevisning”.

*tro, eng. faith

**overbevisning, eng. belief

Op til dette tidspunkt, har nogle af jer haft en tro på "Jesus Kristus", men I har været som fremmelige børn.

Jeres tro har været delvist blind og accepterende, dog sammenvævet med megen tvivl.

Derfor, uanset hvad I end behøvede at få gjort for jer, var I afhængige af "Jesus", for at arbejdet kunne udføres.

I virkeligheden har meget af det, som I tror stammer direkte fra "Jesus", været jeres egen "tro på Jesus" synliggjort i form af ting, som I har bedt om.

Mens denne barne-lignende "tro" er meget vigtig for jeres velbefindende, må de af jer, der er i stand til at bevæge jer videre fremad på den åndelige vej til perfektion, nu nå et dybere niveau af sand **viden** om forholdet mellem sind og ”materie”.

Uden dette fundament, vil menneskene fortsætte med at fumle rundt i religiøse myter og vil blive spærret inde i de menneskelige vilkårs elendighed.

Da jeg var på jorden, talte jeg **Sandhed** til menneskene, men det blev uafledeligt misfortolket.

Hvad jeg virkelig sagde om **tro**, var dette:

"I ser dette store træ. Det er vokset ud af det mindste frø I kan forestille jer. Se på den umådelige stamme, grenene og bladene. **Hele den enorme**

tilvækst er kommet ud af et lille frø."

"Hvordan er det sket?"

"Hvorfra kom alt veddet i træet og bladene, som pryder det!"

"Er det ikke lige så meget et mirakel, som de mirakler, jeg gør for jer, dag efter dag?"

"Er ikke væksten i dette træ lige så meget **"Faderens"** arbejde som helbredelsen, der finder sted i syge mennesker?"

"Jeg spørger jer - hvad er et frø? Kan I fortælle mig det? Nej - det kan I ikke. Men jeg vil fortælle jer det."

"Det er en lille entitet af "bevidstheds-viden". Det er "bevidstheds-viden" om, hvad det skal blive. Den er et fragment af "bevidsthed" udtrukket fra den "Guddommelige Skaber-Bevidsthed"."

"Det er et lille stykke tankekraft trukket fra "Faderens Tankekraft" - som, når det plantes i jorden og vandes af regn, vil begynde at klæde sig med den synlige "materie", som det har en viden om, dybt inde i sig selv."

"Denne viden er sand, den er fast, den er stærk og ufravigelig."

"Denne selverkendelse indeholdt i frøet, er en overbevisning i "bevidsthed"."

"Alle livsformer opstår ud af denne målrettede selverkendelse – en "overbevisning i bevidsthed"."

"Denne "overbevisning i bevidsthed" er det, der adskiller den livløse jord og klipperne fra alt, hvad der lever og vokser på jordens overflade."

"Hvor der ikke er nogen "overbevisning i bevidsthed" eller "viden om identitet" er der ingen vækst."

"Bevidstheden i jord og sten forbliver "bevidsthed" i en dvaletilstand."

"Derfor, hvis I kunne være overbevist om, hvad I beder om, så kraftigt som et sennepsfrø, kender sin egen identitet, ville I være i stand til at gøre alt, hvad I ønskede at gøre."

"Hvis I kunne bære et frø i jeres sind, - den fuldkomne plan for jeres inderligste mål og vide ud over enhver tvivl, at det kan vokse og bære fuldkommen frugt, ville I se dette vidunderlige frø få sit eget liv, som snart vil manifesteres i jeres liv."

"Og I vil helt sikkert kunne flytte bjergene i jeres liv - de bjerge, der står på tværs af jeres vej og forhindrer jer i at opnå alt det, I gerne vil ... bjerge, som i tider med hensynsløshed og ond tænkning er blevet skabt af jer selv."

"Hvis I blot forstod skabelsen og tilværelsen, ville I være i stand til at leve jeres liv i fuldstændig frihed med ubegrænsede bedrifter og ophøjet glæde."

Side 10

"Søg at forstå og I vil opdage, at lidt efter lidt vil forståelse komme til jer."

"Bank på døren til universet, der giver adgang til "Gud"- den "Universelle Fader-Bevidsthed" og i sidste ende vil I finde døren åbne sig og I vil have adgang til verdens hemmeligheder."

"Vær overbeviste* og I vil modtage."

Jeg mindede dem også altid om, at:

"Kun de med rene sind og hjerter vil udrette disse mægtige ting."

"De onde blomstrer måske et stykke tid, ligesom konger og plyndrende

hære og andre som samler uret i deres sind; de har fået lov til at gøre deres arbejde i et stykke tid, da visse goder også kan opstå af det onde, men til sidst fejler de, og deres navne vil være til hån i resten af verden.”

"Derfor, så mange af jer som det vil lykkes for, opfordrer jeg til at undersøge jeres motiver.”

”Begær, der udelukkende er født af selviske længsler efter rigdom eller bekvemmelighed, ender til sidst i skuffelse, sygdom og død.”

Og jeg siger til jer, der læser disse ord - lad ingen vove at benægte sandheden i det jeg taler, før de også har gået selvforglemmelsens vej, som jeg vandrede på jorden og nået den samme forening med "Faderen" og samme højder af ubestridelig viden og forståelse, som jeg besad.

Når I har opnået alt dette, vil I ikke længere have lyst til at benægte sandheden i det, jeg siger til jer.

I vil derimod ikke kunne holde jer tilbage fra at forenes med "mig" i at undervise jeres medmennesker.

Indtil da, ti, og lad intet menneske kende jeres uvidenhed.

Hvor ofte favner menneskene over hele verden ikke min undervisning som meget moraliserende og de mest perfekt formulerede retningslinjer for god opførsel og daglig leven.

Men de tilføjer hurtigt, at historierne om mirakler bør lades ude af betragtning, da sådanne afvigelser fra universets naturlige love ikke er mulige.

Denne form for tanker bygger barrierer for fremtidige landvindinger i den åndeligt-videnskabelige udvikling, som det menneskelige sind er i stand til.

Faktisk kom jeg ikke til jorden for at indføre en ny religion eller højere moral end den, som Moses gav i de ti bud.

Mit formål var at bringe en ny opfattelse af "Gud" som skaberen og forståelse af selve tilværelsen.

Ud af denne viden ville der fremkomme en ny måde at leve på.

Den korrekte holdning til min mission på jorden, i dette tredje årtusinde, er at erkende, at de "mirakler" jeg udførte er ud over mulighederne for det gennemsnitlige menneske på nuværende tidspunkt.

Imidlertid var sådanne "mirakler" eksempler på, hvad der kan opnås i fremtiden, når folks sind er fyldt med den sande viden om tilværelsen og også gennem tro, meditation og bøn er fuldt ud tilpasset og besjælet af "Universelt Liv / Kærlighedsbevidsthed".

Var det virkelig sandt, at jeg "**gik på vandet**", da mine disciple gik op i en båd for at krydse tværs over søen?

Hvis I har læst den bibelske beretning om denne hændelse, forstår I, at disciplene havde ladet mig tilbage.

Jeg længtes efter en mulighed for at trække mig tilbage fra al menneskelig kontakt, trække mig tilbage til bjergene og endnu en gang gå ind i en dyb meditation for at lade min bevidsthed forenes med den universelle dimension af "Guds-Bevidsthed".

*vær overbeviste, eng. believe.

Mens jeg var i denne åndelige tilstand, der hæver sig over den menneskelige bevidsthed, forsvandt al bevidsthed om kropslighed og i ekstase blev jeg løftet ind i den Universelle Livsstrøm og vidste, at Universelt Liv var alt.

LIVET var virkeligheden i min væren og alt andet var blot

midlertidige skiftende optrædener af Universelt Liv synliggjort.

Jeg vidste, jeg følte, at jeg var *LIVET SELV*, og idet jeg gled fra den jordiske bevidsthed ind i det universelle *LIVS BEVIDSTHED*, blev de love, der styrede mit fysiske væsen overskredet og var ikke længere virksomme i mit kød og blod, som udgjorde mit menneskelige legeme.

Jeg længtes efter at bevæge mig omkring i denne nye transcendentale tilstand og fandt mig selv flydende ud af min hule.

Jeg kunne se mine disciple på søen og vidste, at de var i nød.

Ubesværet, flød jeg ned over bakken mod bredden og da jeg begyndte at genvinde kontakten med mine normale menneskelige anliggender - i dette tilfælde, mine disciple - fandt jeg mig selv hvilende på vandet.

Men jeg var stadig i den tilstand, hvor jeg fuldt ud indså, at jeg selv var individualiseret *LIV* og derfor var min krop gennemtrængt af *LIVSKRAFT*, som fortsatte med at lette og omdanne den atomare struktur af min fysiske tilstand.

I må forstå at det *tilhører to vidt forskellige dimensioner af væren,*

at høre og tænke i den menneskelige bevidsthedstilstand - og at opstige ind i den TRANSCENDENTALE ERKENDELSE af UNIVERSELT LIV, når den personlige bevidsthed nu er trukket tilbage fra den kropslige tilstand og fuldstændigt smeltet sammen med den "Universelle Fader-Bevidsthed".

Den menneskelige bevidsthed kan modtage inspiration fra den "**Universelle Fader-Bevidsthed**", men inspirationen som modtages blander sig med den menneskelige tilstand og misfortolkes ofte, alt efter det lager af viden, der allerede kontrollerer hjernen og dermed selve de mentale processer.

Uheldigvis er den inspiration I modtager **forurennet og fordrejet** af de stærke trosforestillinger, som I for tiden opretholder.

Der hvor tilstanden af TRANSCENDENTAL ERKENDELSE og

INDSIGT stiger ud af og fremkommer af den fysiske tilstand, kontrollerer hjernen ikke længere.

Den har ikke længere nogen indflydelse på den transcendentale erkendelses-tilstand, der er Sandheden selv.

Den er ikke længere styret eller påvirket af menneskelig overbevisning.

Den er i en tilstand af "Hvad Virkelig Er", som findes på den anden side af det synligt manifesterede og af eksistensen, i stedet for i den menneskelige dimension af "Hvad Den Har Tiltro til at Tilværelsen er".

Det er i den Transcendentale Bevidstheds-Tilstand, hvor "mirakler" blot er det normale virke for den Universelle Lov.

Før jeg fortsætter med denne beretning om mit liv på jorden, vil jeg gerne igen understrege, at alt i universet er en særlig og **INDIVIDUALISERET BEVIDSTHEDSTILSTAND gjort synlig.**

Jeg har været nødt til at stige ned fra min nuværende Universelle Kærligheds-bevidsthedstilstand for igen at opleve mit liv på jorden, som forbliver uudsletteligt præget i verdens bevidstheds-energi, der går helt tilbage til tidspunktet for dens skabelse.

I må forstå, at da jeg forlod min krop i Palæstina, lod jeg også alt vedrørende det liv bag mig.

Jeg havde fuldført min mission. Da jeg derfor døde på korset, blev jeg sat fri og blev løftet ind i et strålende LYS for at tage del i dette LYS, at *være* dette LYS, og glædes i dette LYS, som er **Universel Kærlighed, Liv, Skønhed, Harmoni, Glæde og Henrykkelse.**

AT BEVÆGE SIG MELLEMLIGE BEVIDSTHEDS-TILSTANDE er ikke nogen nem eller behagelig opgave.

Det er kun fordi min mission på jorden ikke var afsluttet, da jeg døde i Palæstina, at jeg nu vender tilbage for at hjælpe jer med at forberede jer til at indtræde i en ny tidsalder, en ny fase af individualiseret eksistens på jorden.

I kan få en vis forståelse af, hvad jeg mener med "ubehaget ved denne opgave", når I husker de gange I har tænkt tilbage på en dybe sorg i jeres liv og I finder at I selv reagerer med næsten den samme grad af anspændthed og følelsesmæssig stress, som I gjorde, da denne sorg faktisk fandt sted.

Tanker om tidligere lidelser og sorger giver jer lyst til at græde. I vil føle en tilbagevenden af den oprindelige depression og angst, mens I genoplever denne tid i jeres fantasi.

I ønsker måske at trække jer tilbage fra mennesker, fordi jeres "bevidsthed" nu er sænket fra jeres tidligere tilstand af glad, fredelig ligevægt, til endnu en gang at opleve denne "lavere bevidstheds vibrationer og bevidsthedsformer", som I skabte på det oprindelige tidspunkt for jeres lidelse.

Forandring i sindsstemning viser en ændring i jeres bevidsthedsenergier.

Et løft i jeres bevidsthedsvibrationer giver jer et fysisk, følelsesmæssigt og mentalt løft, der gør, at I føler jer glade.

Et fald i jeres bevidsthedsenergier vil sænke funktionen i hele jeres system, og I vil føle en begyndende depression - eller i det mindste et fald i jeres tidligere livlighed.

Hvad jeg beskriver for jer er **en kendsgerning ved ved eksistens***.

Hele jeres univers manifesterer de forskellige frekvenser af svingninger af energipartikler i bevidstheden.

Som disse frekvenser bevæger sig op eller ned fra et niveau til et andet, **således manifesterer de synlige og fysiske strukturer forskellige niveauer af energi og der er en ændring af de mentale mønstre,**

følelserne og udtryksformerne.

At sænke min bevidsthedstilstand for at genindtræde i de tilstande, som rådede på min tid på jorden, er kun foranlediget af *min kærlighed til menneskeheden.*

I to tusind år, har "kristne" genoplevet traumet ved min korsfæstelse.

Nogle mennesker har endda oplevet stigmatiseringen, der er intet mere end en hysterisk og sygeligt følelsesmæssig reaktion på det, de tror jeg udholdt.

Mennesker har arbejdet sig op til et følelsesmæssigt niveau beslægtet med vanvid, mens de har forestillet sig de smertefulde lidelser før min død.

Deres følelsesmæssige taknemmelighed for, hvad jeg udholdt, sender dem ind i en tilstand af fysisk lidelse.

Dette skrives på jeres langfredag og jeg er kommet specielt for at tale med jer om min korsfæstelse og fortælle jer, at I skal opgive al dramatikken forbundet med erindringen om denne dag.

Jeg døde - og det var for mig, en vidunderlig befrielse.

Det er på tide, at menneskene vågner op fra deres lange, lange drøm og kommer til at forstå tilværelsen, som den virkelig er - og sandheden om min korsfæstelse, som har været skjult indtil i dag.

På langfredage, år efter år gennem århundreder, har I skabt en forurenede traumatisk "bevidsthedstilstand" over hele verden så langt fra den åndelige dimension af den **UNIVERSELLE SKABENDE BEVIDSTHED**, som helvede er fjernt fra himlen.

*eksistens/tilværelse, eng. existence

Nu, hvor jeg har valgt at genopleve mit liv på jorden som personen "Jesus" gennem sindet på den, der modtager mine ord for at hjælpe verden med at bevæge sig fremad til en ny fase af åndelig/mental udvikling,

beder jeg de, der kan modtage mine ord, om at opgive denne praksis med at huske min død og udøve fysisk "selvfornægtelse" under fasten som minde om mine 40 dage i ørkenen.

Som I må indse ud fra denne beretning, var min tid i ørkenen en tid med stor lykke og åndelig velsignelse.

888888888888888888

Mange begivenheder af stor åndelig betydning fandt sted lige før min død, som er gode eksempler på de store **kosmiske love** i funktion inden for jeres tilværelses dimension.

Jeg giver jer nu en kort beretning om disse vigtige begivenheder, da det er min hensigt helt at oplyse jeres sind – for at give jer viden ud over nogen viden, der endnu er modtaget af nogen anden person i jeres univers.

Da jeg begyndte at forberede mine disciple på min forestående død, var det en uhyre vanskelig opgave. De kunne dårligt rumme chokket og forbløffelsen.

Tanken om, at jeg blev korsfæstet som en almindelig forbryder, virkede frastødende på dem ud over al beskrivelse **og de ønskede heller ikke at miste mig fra deres midte.**

Jeg havde kaldt dem, for at de skulle følge mig og forlade liv, som havde været ganske succesfulde.

De havde forladt deres familier og hjem for at genopbygge deres liv omkring mig og mit arbejde.

De havde været stolte over min fremgang i byerne.

De havde været villige til at være knyttet til mig og være kendt som mine disciple på trods af afvisning og hård kritik fra deres religiøse ledere.

Desuden elskede og respekterede de mig, både for den måde jeg levede min egen lære på og den måde jeg medfølelse havde helbredt så mange mennesker og bragt dem trøst i deres ulykkelige liv.

De troede virkelig, at jeg var Guds Søn.

Hvordan kunne **Guds Søn** ende på korset, spurgte de hinanden.

Deres rædsel steg med hvert spørgsmål. Det var utænkeligt.

De følte et enormt tomrum åbne sig foran dem - et tomrum i deres liv og et kæmpe krater i jorden, hvor de gik og en stort område med ustabilitet og mangel på formål inden i sig selv.

Hvad jeg fortalte dem om min forestående korsfæstelse, turde de ikke tænke på. En sådan hændelse ville ødelægge alt, hvad de havde troet på af hele deres hjerte.

Derfor gik mine disciple højt og meget ordrigt imod det, jeg forsøgte at fortælle dem og erklærede igen og igen, at sådan noget aldrig kunne ske.

Da jeg stod fast mod deres stædige benægtelser, var de til sidst tvunget til stilne deres argumenter og *udadtil* acceptere, at noget sådant kunne være muligt.

Jeg fortalte dem, at efter min død, ville de se mig igen og at jeg forventede, at de ville fortsætte det arbejde, jeg havde påbegyndt.

Smerten og stridslysten jeg havde vakt i mine disciple havde også påvirket mig dybt.

Det var ikke noget let foretagende at drage til Jerusalem, hvor min skæbne ventede mig.

Mere end noget andet spekulerede jeg på, hvordan jeg ville kunne stå mål med denne store udfordring for min udholdenhed.

Ville jeg være i stand til at transcendere den fysiske tilstand og indgå i den **Universelle Fader-Bevidsthed** og forblive der, indtil jeg døde?

Til tider var jeg fyldt med frygt over denne prøvelse, men jeg turde ikke afsløre denne frygt for mine disciple.

Derfor begyndte jeg min sidste rejse mod Jerusalem med blandede følelser.

På den ene side var jeg træt af at helbrede og tale og undervise mennesker, der lyttede med åben mund og ikke havde nogen virkelig forståelse af noget af det jeg forsøgte at fortælle dem.

Jeg havde troet, at min viden ville gøre det muligt for folk at stige op fra deres elendighed og i det mindste komme i kontakt med "**Faderen**" og få et glimt af "**Himmeriget**".

Der havde ikke været tegn på en sådan åndelig opvågning, selv blandt mine disciple.

Min skuffelse og følelse af fiasko gjorde mig glad for at forlade jordelivet til fordel for den strålende tilværelse, jeg vidste ventede mig efter min død.

Samtidig spekulerede jeg på, hvordan jeg ville kunne udholde smerten ved korsfæstelsen.

Gennem hele min mission, havde jeg levet i en mere eller mindre konstant fredelig - ofte ophøjet – sindstilstand, med mine tanker fokuseret på "Fader Kærlighedsbevidstheden", ophavsmanden til al væren, vel vidende, at jeg blot behøvede at bede og hvad jeg bad om ville hurtigt manifestere sig.

Ville jeg være i stand til at beholde min sindsro, når jeg blev bragt for Rådet, når jeg førtes ud til min korsfæstelse, når jeg blev naglet til korset med min vægt hængende fra mine hænder?

Fordi jeg gav efter for tvivl og frygt, dalede det normale niveau af mine bevidstheds-frekvenser. De tog mig ned til jordplanets bevidsthedsfrekvenser.

Jeg blev igen et bytte for min gamle aggression, hvilket fik mig til at foretage urimelige handlinger, jeg aldrig ville have overvejet tidligere, da jeg var i min tidligere tilstand af total harmoni med "**Fader-Kærlighedsbevidstheden**".

Mine betænkeligheder og konflikter gav sig udtryk i mit liv som menneskelige følelser og impulser, der var i modstrid med den **Kosmiske Kærlighedslov**.

Først var der den episode med figentræet.

Jeg var sulten og gik hen til træet uden rigtig at forvente at finde frugt, fordi det ikke var den rigtige sæson for figner. Da min søgning var "ufrugtbart", forbandede jeg figentræet.

Fireogtyve timer senere var det visnet til rødderne.

Det var en chokerende oplevelse. Det var første gang mine ord havde forårsaget skade på noget.

Men det demonstrerede klart for mine disciple TANKENS kraft på godt og ondt.

Det viste dem, at jo mere åndeligt udviklet en person er, jo større er effekten af dennes ord på omgivelserne.

Jeg benyttede lejligheden til at påpege over for mine disciple, at jeg tankeløst havde optrådt lige som en gennemsnitlig mand eller kvinde, *der - når de har høje forventninger – ikke kan få, hvad de ønsker.*

De reagerer som regel med vrede, tårer, fjendtlighed og endda skarpe ord, som måske eller måske ikke udgør et slags ønske om, at det skal gå dårligt for modparten eller skælder ud på den person, der har nægtet dem deres hjertes begær.

De havde nu selv set, hvad min forbandelse havde gjort ved figentræet.

De burde nu være i stand til at forstå, at mens en stærk overbevisning ville frembringe alt, hvad de kunne ønske og forestille sig, måtte de også være konstant opmærksomme på deres egen mentale-følelsesmæssige tilstand.

Den måtte ikke indeholde vrede mod andre, men skulle hurtigt tilgive, ellers kunne denne gøre megen skade på dem, de var vrede på ... og derefter ville denne vende tilbage til dem selv, når tiden var inde, som en høst af deres såning.

Desuden: som man sår således høster man.

Jeg vidste, at det jeg havde gjort ved figentræet uundgåeligt ville vende tilbage til mig i en eller anden form.

Jeg tog mine disciple med til Templet.

Det var mange år siden, jeg havde været der og jeg vidste, at mit besøg ville tjene til at igangsætte de begivenheder, der ville føre til min korsfæstelse.

Nogle af menneskene genkendte mig og som svar på deres anmodninger, begyndte jeg at undervise dem.

Flere mennesker trængte sammen omkring pengeudlånerne, der begyndte at klage. Deres råben og højlydte klager afbrød min tankegang, mens jeg underviste.

Pludselig blev min vrede vakt.

Her samlede folk omkring omkring mig i et oprigtigt ønske om at høre **LIVETS** ord, som jeg snart ikke ville være i stand til at tale til dem og der

var pengeudlånerne, der ernærede sig ved at sælge dyr til at ofre og som overhovedet ikke gavnede nogen mennesker.

Disse mænd førte blot mennesker ud i gæld og elendighed.

Jeg følte blodet stige mig til hovedet, og jeg væltede bordene, så at deres penge spredtes og jeg drev ågerkarlene ud af Templet.

Nu var der et stor postyr af råben og skrigen.

Nogle mennesker havde travlt med at samle pengene op.

Pengeudlånerne nedkaldte forbandelser over mit hoved, fordømte mig som ond, som en der gjorde Belzebubs og tusind andre djævlens arbejde.

Præsterne og Farisæerne og alle de mennesker, der satte stor pris på ofrene i templet, kom løbende for at finde ud af, hvad årsagen var til denne larm og uro.

Da de hørte pengeudlånernes forklaring, blev de så oprørte over mine handlinger, at de råbte højlydte forbandelser og fordømmelser af mig og jamrede højt for at imponere Præsterne.

Alle ytrede mere højrostede protester end sidemanden for at demonstrere deres forfærdelse over, hvad jeg havde gjort.

Sådan noget var aldrig set i Templet før.

Selv de, der tidligere havde lyttet til mig var nu urolige over min egenrådighed og spekulerede på, hvad slags menneske jeg måtte være.

De stod tæt sammen og iagttog forløbet, da de blev bemærket af præsterne og farisæerne, der nærmede sig dem og overbeviste dem om, at jeg forsøgte at ødelægge alt, hvad de havde troet på, prædikede en falsk "Gud" helt ulig noget, de nogensinde havde hørt om i deres Synagoger.

Præsterne videregav deres egen oprørte vrede til folk og overbeviste dem om, at min synd også ville forurene dem, hvis de blev ved med at lytte til mit vanvid.

Efterhånden blev folk overbevist om, jeg havde en ond indflydelse og burde fjernes, før jeg kunne forstyrre freden i landet og nedbringe den Romerske Guvernørs vrede over hele Palæstina.

Mine disciple, der skammede sig over, hvad jeg havde gjort, forlod stille og roligt scenen og gemte sig i stræderne et stykke fra Templet.

Da de senere vendte tilbage til mig, viste de tydeligt, at de var hårdt prøvede af mine handlinger.

De spekulerede på, om jeg var gået fra forstanden, blevet vanvittig, profeterede min egen død og derefter gjorde netop de ting, som sandsynligvis ville blive årsag til det.

Det var på det tidspunkt, at Judas, som aldrig helt havde afkastet sin jødiske tro, begyndte at tvivle på, om jeg virkelig var Messias.

Tre år, havde jeg undervist folk og der var ingen formindskelse af det romerske herredømme.

Tre år og folk var ikke nået nærmere den lykke, jeg havde lovet dem.

Og nu så det ud til, at jeg var ved at blive en fredsforstyrrer – og derved nedbragte Roms vrede over deres hoveder.

Han hørte, at den jødiske ypperstepræst ønskede at slippe af med mig og så tilbød han sine tjenester ved at identificere min person, når det påkrævedes.

Da det var tiden for mig at spise påskelammet med mine disciple, arrangerede jeg det således, at vi alle skulle spise sammen i en større spisestue.

Jeg vidste, det ville være sidste gang, jeg skulle spise mad på jorden.

Jeg ønsker ikke i dybden, at vende tilbage til den nats bevidsthed.

Jeg følte en *dyb* sorg over at forlade mine disciple, som havde tjent mig så godt.

Med min sorg vendte al min frygt og indre konflikter tilbage.

Jeg havde øjeblikke af dyb følelsesmæssig selvmedlidenhed. Jeg følte, at ingen forstod alt det, jeg havde forsøgt at gøre for mit folk og det offer, jeg var parat til at gøre for dem.

Johannes gav en levende beretning over fortællingen om israelitternes sidste nat i Egypten, før de flygtede ud i ørkenen.

Han talte om Moses' instrukser til overhovedet for hver familie om at dræbe et fejlfrit lam og koge det på en bestemt måde og male dets blod på dørstolperne på alle israelitiske boliger, fordi denne nat ville engle komme og nedslagte alle egypternes førstefødte børn og deres husdyrhold.

Med stor nydelse, mindedes han egypternes ramaskrig, da de vågnede for at finde den blodig førstefødte i hvert hjem. Ingen blev skånet.

Det var den slags forfærdelige historier, jeg afviste at have nogen værdi for nogen, der søger en højere åndelig sandhed.

Jeg spekulerede på, hvor meget mine disciple virkelig havde forstået, da jeg talte om deres "**Himmelske Fader**" og Hans kærlighed til hele menneskeheden.

Hvordan kunne de nyde tanken om "engle" der dræbte de egyptiske førstefødte, når jeg klart havde fortalt dem, at "**Gud**", "**Faderen**" var **Kærlighed**?

Men jøderne havde altid været optaget af at udgyde blod for at sone deres synder.

Selv Abraham, grundlæggeren af den israelitiske nation, var blevet overbevist om, at han skulle tage sin eneste søn ud i ørkenen og dræbe og

tilbyde ham som et offer til Gud. En hedensk og oprørende tanke!

Jeg tænkte på dyreofringerne i templet.

Da jeg elskede alle skabelsens vilde dyr, var denne praksis en vederstyggelighed for mig.

Og nu var jeg ved at blive slået ihjel, fordi jeg havde vovet at tale sandhedens ord.

Og da jeg tænkte over, hvor lidt jeg havde opnået ved at give min viden videre, spekulerede jeg på, hvorfor jeg var blevet udsendt på sådan en mission!

Jeg fik et pludseligt anfald af forbitrelse og vrede iblandet mine sædvanlige følelser af kærlighed til disse mænd.

Med en vis kynisme, spekulerede jeg på, hvilket effektivt symbol, som erindring om mig, jeg kunne efterlade dem for at bringe alle mine belæringer tilbage til deres sind, når jeg ikke længere var blandt dem.

Hvis de så hurtigt kunne glemme al mine lære om "**Faderens Kærlighed**" og nyde den forfærdelige historie om påsken (udvandringen), mens jeg stadig var i stue med dem - hvor meget ville de huske, når jeg var død som en "forbryder" på korset, den mest foragtelige død?

Så kom det til mig, at da de var så bevægede over "udgydelsen af blod", ville jeg give dem blod til at huske mig med!

Med disse ironiske overvejelser, tog jeg et brød og brød det gav det videre til mine disciple og bad dem om at spise det.

Jeg sammenlignede det brudte brød med min krops fremtidige sønderbrudthed og bad dem gentage denne "brydelse og uddeling af brødet" og som et middel til at huske ofringen af min krop for at bringe dem SANDHEDEN - Sandheden om Gud og Sandheden om livet, Sandheden om Kærligheden.

Da de indså, at jeg var i en mærkelig stemning, holdt de op med at spise,

lyttede, tog brødet og spiste det i stilhed.

Dernæst tog jeg mit bæger vin og sendte det rundt, mens jeg sagde, at de hver skulle drikke af det, for det var et symbol på mit blod, som om kort tid ville blive udgydt, fordi jeg havde vovet at bringe dem **Sandheden om Tilværelsen**.

Jeg indså, at skarpheden i min stemme havde nået nogle af dem.

Afdæmpet, tog hver enkelt en slurk og gav derefter bægeret videre til den ved siden af sig. Men stadig, sagde de intet. De fornemmede jeg var alvorlig og ikke ville tolerere flere diskussioner.

Så fortalte jeg dem, at en bestemt blandt dem ville forråde mig.

(Selv, forstod jeg hans motiver og vidste, at han var en nødvendig del af de kommende begivenheder. Han spillede blot en rolle, som hans natur havde budt ham at gøre. Jeg vidste, at han ville lide meget, og jeg følte medlidenhed med ham. Men disse tanker holdt jeg for mig selv.)

Da jeg nævnte, at en af dem ville forråde mig og sagde til Judas om at forlade os og hurtigt gøre, hvad han havde at gøre, vågnede disciplene op og spekulerede på, om dette virkelig var deres sidste måltid med mig.

Nu var der en stor følelsesmæssig bekymring, spørgsmål, selv beskyldninger om at have ført dem ind i sådan en fælde. Igen, spekulerede de på, hvad de skulle gøre med deres liv, efter at jeg havde forladt dem.

De spurgte, hvad deres stilling ville være i samfundet, hvis jeg blev korsfæstet. De ville blive hånet, hævdede de. Ingen ville nogensinde igen tro et ord af, hvad de sagde.

Dybt bedrøvet over deres egocentrerede svar på min knibe, forsikrede jeg dem, at de ikke havde nogen grund til at frygte for deres egen sikkerhed.

De ville forlade mig og ville ikke blive sat i forbindelse med min korsfæstelse.

Jeg foreslog, at de efter min død, skulle sprede sig og vende tilbage til Galilæa.

Dette rørte Peter dybt og han benægtede, at han nogensinde ville forlade mig - men det gjorde han selvfølgelig.

Al den kærlighed, som jeg havde følt for mine medmennesker, alt hvad jeg havde længtes efter at udrette for dem blev mødt fuldstændig uden forståelse, endda modstand.

Deres eneste bekymring var, hvad der ville ske med dem selv.

Der var ingen venlige ord, der var ingen, der tilbød at hjælpe, eller havde medlidenhed med mine fremtidige prøvelser.

Hvor hårdt var ikke det menneskelige hjerte, tænkte jeg.

Hvor mange trættende århundreder ville der ikke gå, før menneskeheden ville kunne begynde at se ud over deres egen pine og smerte og føle det mindste glimt af kærlighed og medfølelse for andre ulykkelige, der var i en værre situation end dem selv?

Og så - selv dybt skuffet – endda såret – over deres egoistiske reaktioner, forstod jeg også dem og forsøgte at give min disciple mod til at møde fremtiden og forsikrede dem om, at jeg altid ville være med dem, selv når jeg var skjult for dem.

Det arbejde jeg var begyndt på ville blive fremmet fra livet på den anden side. Jeg ville ikke lade dem være ene.

De ville vide og føle min tilstedeværelse, og det ville være en trøst for dem.

Jeg fortalte dem, at de skulle holde fast ved minderne fra min tid sammen med dem.

Jeg advarede om, at der ville være mange, der ville fortsætte i den viden, jeg havde givet dem, men der ville være udenforstående, der ville forsøge at tilføje traditionens stemme og tanker til min undervisning.

Mine ord ville blive så fordrejede, at de i sidste ende ikke længere afslørede den oprindelige sandhed, jeg havde bragt verden.

Da jeg fortalte dem, at dette ville ske, blev de chokerede - endda panikslagne.

Jeg var lettet over at se at min undervisning alligevel ikke havde været forgæves - jeg havde ikke helt talt for døve øren.

De bad mig om at fortælle dem mere - men jeg løftede afværgende hænderne og sagde, at det var alt, hvad jeg kunne sige.

Side 18

På dette tidspunkt følte jeg, at jeg havde sagt alt, hvad jeg nogensinde ville sige, mens jeg var på jorden, at min talen til menneskene var fuldført.

Hvad jeg dybt ønskede, var at trække mig tilbage i stilhed og finde fred og trøst i min kontakt med "**Faderen**".

Vi forlod nadverstuen og gik til Oliebjerget, men mine disciples stemning var af en indre konflikt, frygt og tvivl.

De fleste af dem forlod mig for at slutte sig til deres familier og venner, som endnu fejrede deres egen påske.

I haven var der en særlig kampesten, formet som en lille grotte.

Jeg kunne godt lide at søge ly for vinden i den.

Og således sad jeg og mediterede og bad, for at søge en vej ind i den ophøjede harmoni jeg tidligere havde nydt.

Jeg vidste, at når jeg bevægede mig ind i harmoni med "Fader-Kærligheden", ville min frygt opløses og jeg ville være i en tilstand af total og absolut fredelig fortrøstning igen.

Da jeg følte kærlighedskraften strømme ind i mig og bemægtige sig min menneskelige bevidsthed, fyldtes mit hjerte også med styrke til at udholde, hvad der lå forude.

Jeg ville være i stand til at forblive i Kærligheden og give Kærlighed til andre til den bitre ende.

Og sådan blev det.

Jeg vil ikke engang forsøge at genindtræde i rettergangens og korsfæstelsens tilstand. Det er uden betydning.

Da jeg endelig døde på korset og min ånd trak sig ud af mit torturerede legeme, blev jeg løftet ind i et uudsigeligt og strålende **LYS**.

Jeg blev omgivet af **KÆRLIGHEDENS** varme og velvære, som jeg aldrig før havde oplevet.

Jeg havde en følelse af at være indhyllet i lovprisning, en kraftfuld forsikring om veludført arbejde, af en ekstase af universel styrke til at fortsætte arbejdet og glæde og henrykkelse, som er højt hævet over noget, den jordiske tilstand nogensinde kan erkende.

Jeg bevægede mig ind i en ny og forunderlig smuk livstilstand men jeg steg stadig ned i bevidsthed for at forblive i kontakt med de mennesker, jeg havde ladet tilbage.

Jeg var i stand til at vise mig for dem, der var tilstrækkeligt følsomme til at kunne se mig.

Men historien om Thomas, der formodedes at røre mine sår er noget vrøvl.

Mine disciple vidste ikke, at jeg hemmeligt havde arrangeret med Josef af Arimatæa at føre mit legeme til hans egen ubrugte grav efter min død, hvor

han ville salve det efter sædvane før solen gik ned.

Ved mørkets frembrud mens sabbatten fejredes af alle i Jerusalem, skulle han, bistået af to beredne troværdige tjenere, tage mit legeme hemmeligt ud i løbet af natten og bringe det ad sideveje i løbet af dagen til en bjergside uden for Nazaret i Galilæa.

Yderligere, ville han, hvis han fulgte mine anvisninger, bistået af min familie, finde en lille skjult grotte, som havde givet mig ly i storme og et tilflugtssted fra mennesker, da jeg var ung, ulykkelig og oprørsk, og på kant med verden.

Josef lovede at finde hulen fra et kort, jeg havde givet ham og efterlade mig der efter yderligere balsamering.

Han ville bygge den lille indgang op for grundigt at blokere den for ubudne gæster. Der, har min krop hvilet siden, fri for overlast.

Det er blevet sagt om mig, at "min krop opstod fra de døde".

Hvilken absurditet fremtryllet af jordiske sind, der var ude af stand til at kunne forklare min død som en forbryder på et kors!

Hvilket behov ville jeg have for en jordisk krop til at fortsætte eksistensen i den næste dimension?

Hvordan kunne sådan en latterlig myte fortsætte selv ind i det 21. århundrede?

Det har været et mål på den manglende forståelse af "kristne", at de blindt har accepteret sådan et dogme op til denne tid.

Tænk grundigt over dette.

Efter at være blevet løsladt fra et jordisk legeme og efter min erfaring med ekstase og strålende henrykkelse idet jeg gik ind i en højere dimension af **universel bevidsthed**, hvorfor skulle jeg da ønske at vende tilbage til den jordiske dimension for at gå ind i min krop igen?

Til hvilken nytte ville det være for mig i jeres verden eller i min?

Mens den "fysisk substans" af min krop kunne åndeliggøres når den blev perfekt afstemt til "**Fader Kærlighedsbevidstheden**", mens jeg stadig levede på jorden, ville min krop så ikke være en hindring for mine efterfølgende rejser inden for de højeste Åndelige Riger?

Synlige ting er blot en manifestation af bestemte frekvenser af vibrationer i bevidstheden, som producerer en "EN FLIMREN AF STØV ELLER PARTIKLER", der giver indtryk af at være fast "materie".

Enhver synlig substans har sin egen unikke svingningsfrekvens.

En ændring i hastigheden af frekvensen frembringer en ændring i "materiens" fremtræden. Som bevidsthedsenergiene ændres, således ændres også materiens fremtræden.

Derfor var det muligt for mig at fokusere og sænke mine bevidsthedsfrekvenser til det punkt, hvor min skikkelse blev synlig for det menneskelige øje.

Jeg kunne vende tilbage til mine disciple og blive set af dem. Og det gjorde jeg.

Jeg elskede dem mere end nogensinde, og skyldte dem så megen trøst og støtte, som jeg var i stand til at give dem efter min død. Ikke bare det.

Det var nødvendigt at lede min egen kraft ind i deres sind for at give dem den fremdrift og modet til at fortsætte det arbejde, jeg havde påbegyndt.

Men jeg vil have, at I skal vide, at den "individualiserede bevidsthed", som var steget i svingnings-frekvenser til de absolutte portaler til den **Universelle Skaber-Dimension** bliver **INDIVIDUALISERET LYS**, en **Individualiseret BEVIDSTHED**, som ikke behøver nogen krop for at

udtrykke og nyde alt, hvad den **STRÅLENDE BEVIDSTHED** kan udtænke i de højeste **ÅNDELIGE RIGER**.

Det er en højeste og henrevet tilstand af væren og har ingen af de behov, ønsker og impulser, der opleves af de, der ikke fuldt ud har hævet sig over ego'et .

Mens I lever på jorden, forbliver jeres sind forankret inden for visse parametre af vibrationelle frekvenser, fængslet i kroppe, der har deres egne behov.

Hvis jeres bevidsthed virkelig skulle hæve sig over disse parametre, ville jeres jordiske selv forsvinde.

Da jeg var fanget i en krop, var jeg også for en stor del begrænset til disse parametre af vibrationelle frekvenser og bevidsthed.

Desuden kan forestillingsevnen alene ikke hæve sig over jeres tidligere erfaringer og derfor er I begrænsede til jeres fortid, som I projekterer ind i jeres fremtid.

Men - lidt efter lidt - vil I blive ledet af de sind, som er følsomme nok til at have adgang til de højere åndelige dimensioner og derfor kan flytte jer ud over jeres nuværende bevidstheds grænser.

De vil beskrive, disse vidunderlige erfaringer og tilstande af væren ud over jeres egen, for jer, som I selv derefter vil kunne stræber efter.

På den måde går I fremad i niveauer eller trin af åndelig udvikling.

Hvert trin bringer jer en højere vision af, hvad der kan opnås, og ud fra denne vision formulerer I et nyt mål.

Med dette mål stadig foran jer, arbejder I for at rense jer selv for den forurenende indflydelse fra "tiltrækning-afvisnings" impulserne i jeres jordiske eksistens.

Skridt for skridt, hæver I jer over jeres ego.

Når I hæver jer over jeres ego og det dør i jeres bevidsthed, lever I nu fuldstændigt inden i "**Fader Kærligheds-Bevidstheden**" og finder Himmerigets virkelighed i jeres liv, inden i jer selv og i jeres omgivelser.

For at I kan nå disse tinder af kærlighed, glæde, harmoni og henrykkelse, boede, arbejdede og døde jeg i Palæstina og jeg er nu kommet til jer i disse **Breve**.

Lad ikke mit arbejde være forgæves denne anden gang.

Når I læser disse sider, søger, mediterer og beder om inspiration, vil I komme til at føle "**Faderens**" svar, og hvis I hver dag lytter opmærksomt, vil I høre "**Faderens**" **Stemme**.

Denne Stemme er altid med jer.

Fjern barriererne, der er skabt af egenviljen.

Åbn jer for at modtage styrke, kraft, inspiration og kærlighed direkte fra "**Fader Kærligheds-Bevidstheden**".

Læs og genlæs disse **Breve**, så de til sidst kan blive absorberet i jeres bevidsthed.

Når I gør dette, vil I rejse mod **LYSET** og I vil udstråle **LYS** til andre. Et sådant **LYS** er ikke blot "lys", som elektricitet er, men er selve den **UNIVERSELLE BEVIDSTHED**, som jeg beskrev for jer i mit **Brev 1** .

Derfor vil I, når I udstråler **LYSET**, udstråle ubetinget kærlighed.

I vil fremme væksten og den åndelige udvikling for alle andre levende væsener.

I vil længes efter at nære og pleje, I vil arbejde på at fremme beskyttelse, healing og uddannelse.

I vil længes efter at bistå med etableringen af en kærlig lov og orden, hvor alle vil være i stand til at leve harmonisk, succesfyldt og fremgangsrigt.

I vil være i Himmeriget*.

Hav dog samtidig ingen illusioner.

Når der tages skridt til at introducere disse **Breve** til omverdenen, vil der være nøjagtig de samme beskyldninger, den samme fordømmelse, den samme snak om Satan, djævelen, som der var, da jeg først underviste i Palæstina.

Fat mod, bed om mod.

De, der holder ud til enden, vil stige op over uroen og volden og vil hvile i fred og glæde i Guds Rige.

*Himmeriget, eng. Kingdom of Heaven. egtl. Himlens Kongerige.

dikteret 2000-2001

overs. 2019.2

2000 CHRIST'S LETTERS, www.christway.co.za

NB Jeg anbefaler i dette Brev, som I de andre, at man i tvivlstilfælde læser den engelske originaltekst! (o.a.):

til downloading i pdf format:

CHRIST'S LETTERS

OBS Hvor der i Kristusbrevene og de tilknyttede artikler er en generel kritisk beskrivelse af kristne/kristendommen, jøder/jødedommen, muslimer/islam, mænd/kvinder gælder denne

beskrivelse kun de, der i praksis passer ind i det beskrevne.

Ingen kristen, jøde, muslim, mand eller kvinde bør føle sig selv beskrevet i disse kritiske beskrivelser, hvis de rent faktisk ikke passer ind i beskrivelsen.